

Dainius Beinoras

*Kai tu nežinai -
kas yra gyvenimas*

Autobiografinė knyga

Turinys

Kritau žemyn į dugną 2013-2018	4
Laikas klinikose	36
Gyvenimas po operacijos	40
Sanatorijos laikas 2018 – 07 mėnuo	42
Skausmas / Liūdesys	47
Praeitis-Dabartis	49
ŠIS LAIKAS Kai aš dabar gyvenu	51
☆ Vasario Mėnuo☆	58
☆Kovo Mėnuo☆	61
☆Kovas, Balandis ir Gegužės mėnuo☆	62
Vasara ☆ Birželis / Liepa / Rugpjūčio mėnuo☆	64
☆Rugsėjis / Spalis / Lapkritis☆	66
☆ Žiema per tris žingsnius☆	68
☆ Pavasaris☆	70
Lietuvos karantinas	73
Velykos 2020-04-12/13 diena	76
Minčių ratas – prisiminimai	77
Normalus režimas	80
Tikrovė	82
Laiko apsupty	86
Mokslas	88
Mokslo metų pabaiga	92
Artėja smagus laikas	94
Birželio 11 dieną Gimtadienis	96
Vasaros prisiminimai	97
Verta buvo tikėti man	99
Psichiatras ir Vaistai	100
12 klasė	101
Pavojus	102
Pagalba	103
Patarimas mielas skaitytojau	104
Pabaigos žodis	105

Kritau žemyn į dugną

2013-2018

Kam nors papasakojus šią istoriją, žmogus galėtų tuo nepatikėti. Tai man nutiko, kai buvau 13 metų vaikas. Tai atėjo netikėtai ir dar ilgai negalėjau patikėti šia žinia, jaučiau si beviltiškai, tai buvo skaudžiausias momentas gyvenime. Gydytojas su baltu chalatu pranešė, kad man yra nustatyta liga. Pirmą kartą gyvenime būnant trylikos metų, man teko atsigulti į ligoninę. Ten pragulėjau mėnesį laiko. Laikas vis bėgo, bet liga tik stiprėjo. Man prasidėjo priepuoliai, kurie pažeidė smegenis, gydytojai atliko begales tyrimų. Tada vėl mane ir mano šeimą pasiekė žinia, kad dar mano smegenys stipriai pažeistos. Tiek man, tiek mano šeimai buvo sunku suvokti kas vyksta, sunku susitaikyti, kad atsirado liga, trylika metų dar visai nedaug, esi dar vaikas. Nežinau kaip reaguavo kiti aplinkiniai, bet mano šeimai buvo didelis.

Bėgo laikas.. prabėgo visos atostogos.. mokslo metai.. ir atėjo graži vasara, tą vasarą man suėjo keturiolika metų. Turėtų būti viskas gerai, nes juk gimtadienis, tampa vyresnis ir vaikui tai reiškia labai daug, bet deja, savo gimtadienio negalėjau švęsti namuose, jis buvo vaikų ligoninėje neurologijos skyriuje. Ten teko pabūti nemažai laiko, dėl pakartotinu tyrimų, kurie buvo daromi vėl ir vėl. Tos dienos ligoninėje man buvo ilgos, nuobodžios ir niūrios. Vienas po kito buvo atliekami tyrimai, jų atsakymo teko laukti ilgai ir tai dar labiau neramino. Rezidentė, kuri kartu su gydytoja prižiūrėjo mane, pranešė man, kad bus atliekami magnetinio

rezonanso tyrimai, jų atsakymų teko laukti iki kitos savaitės. Ji prasitarė, kad dar ne viską pasakiau tau, kad daktarė yra pasikvietusi vaikų neurochirurgą. Ką jis daro aš gyvenime nenumaniau, juk esu dar vaikas, bet iš smalsumo paklausiau seselės. Ji pasakė, kad jis atlieka tam tikras operacijas. Nerimastingai laukiau ir laukiau kol jis ateis pas daktarę į kabinetą. Netikėtai pamačiau jį, nes ėjau į holą atsisėsti ir ten pabūti. Sėdėjau aš ant fotelio ir netikėtai mane pasišaukė neurologė į kabinetą. Ji sėdėjo vienam šone, o neurochirurgijos daktaras tiesiai, o aš kitam šone, pamačiau nuotrauką su savo kaukole. Gydytojas žiūrėjo į nuotrauką ir tylėjo. Po kelių minučių tylėjimo, o mano liūdesio ir jaudulio, kad viskas būtų gerai. Bet šaltas gydytoja atsakymas pakirto mane. Mano gydytoja neurologė paliepė išeiti iš kabineto. Padariau kaip ji liepė. Įšėjęs susikrimtau, nuliūdau ir apsiverkiau. Klausimų buvo begalės. Kas man negerai, kas dabar bus?

Po kiek laiko susitikau su mama, verkdamas jos klausiau kas man yra, kas toliau bus? Mama mane tik šaltai nuramino ir tiek. Nebuvo šilto bendravimo ir paguodos. Nieko man nepasakė, kas man aktualu ir kuo rūpinausi, kokia mano diagnozė.. Iš mamos tikėjausi daugiau, kad atvažiavusi mane nuramintų ir palaikytų. To, deja, nebuvo nei iš mamos, nei iš tėčio. Aš tas mažas berniukas turėjau pats palaikyti save, to nemokėdamas ir gyvendamas didelėje nežinioje. Nejaučiu niekam nuoskaudų tik, manau, kad per mažai kartų mane mama aplankydavo. Ta savaitė buvo be galo sunki.

Atėjo savaitgalis, mane turėjo išleisti namo visam laikui, deja, taip nenutiko. Aš buvau labai susikrimtęs ir sumišęs savyje, nebesupratau ką aš galvoju ir kokių planų turiu, nesupratau kas su manimi vyksta. Į galvą atplūdo baisios mintys, kurios atėjo manyje kaip velnio siųstos. Tos mintys

buvo parašytos ant lapo it laiškas be adresato.. gal sau, o gal kam nors kitam. Nesupratau ką dariau, iš pykčio ir nežinomybės laišką suplėšiau. Neturėjau su kuo pasikalbėti, kam išsipasakoti, jaučiausi niekam nereikalingas, nuėjau į vietą, kur niekas nematytų, kad žaloju savo rankas. Grįžęs nuplėšiau lapo kampą ir užrašiau tą kartą šovusią mintį „NORIU NUSIŽUDYTI“ ir pakišau lapuką po durimis vyresniajai slaugytojos administratorei. Su viltimi, kad man ji padės kiek galės.

Buvo vis sunkiau ir sunkiau, jokios pagalbos nesulaukiau, savaitgali ėjo lėtai ir nuobodžiai, visa tai atrodė kaip kančia. Pirmadienio atėjo gydytoja kuri pasakė, kad kai kas ateis. Tai buvo mano mama. Nežinau ko tikėjausi, bet nenudžiugau. Aš jai nieko daug nesakiau, tik melavau sakydamas, kad man viskas yra gerai. Atėjo daktarė neurologė pasikalbėti su mama, o ką pasekė jau nebeprisimenu. Po kiek laiko įvyko penkminutė. Per kurią įvyksta pacientų aptarimas. Kas nutiko man keisčiausio tai, kad atėjo psichiatras. Su manimi pasikalbėjo, tai pat su mama ir norėjo mane perkelti į psichiatrijos skyrių, mama nesutiko. Gal gerai, o gal negerai, kad mama nesutiko...

Laiškas nežinomam asmeniui

Aš savęs klausau lyg baimės kupinas savęs. Ar girdite mane, kad prašoma tavęs pagalbos. Aš juk dar mažas esu, padėkite man kas nors. Tik suprask mane, kad buvo ne taip kaip įvyko. Nepyk ant manęs, nes aš vis dar nežinau, kas esu. Tik nepyk ant manęs nežinomas asmuo. Tik tu suprask ak kaip man skaudu.

Dainius B.

2013 metai Neurologijos skyrius

Tas skausmas širdyje buvo didelis, bet manęs niekas nesuprato. Tą vasarą buvo tik galvojimas numirti ar nusižudyti. Buvo sunku man, be galo sunku. Plūsdavo baisios mintys ir nuolat verkdavau. Gyvenimas slydo iš po kojų, o juk man buvo tik keturiolika metų. Tikslų neturėjau, bet ir nebenorėjau nieko. Skaudėjo širdį ir dužo šukės kol supratau, kad reikia išsakyti mamai apie savo problemas ir vis augantį nerimą. Gydytoja davė siuntimą pas psichiatrą, ji palinkėjo sveikatos ir stiprybės mums. Kai nuėjome su mama pas psichiatrą viską išsipasakojau daktarei ir man truputį palengvėjo. Tas kalbėjimas buvo su stipriu įkvėpimu. Išeidamas aš atsidusau.

Dainius. B, 2013 m. vasara

Sugebėjau ir toliau save žlugdyti, pamenu, kad pas psichiatrą nuėjau tik 2-3 kartus. Tada man buvo penkiolika metų. Ėjau į mokyklą su didele kančia. Mokslo sekėsi blogai, visa tai dėl mano kaltės. Griausčiau save iš vidaus kiek galėdamas. Menkinau save, iš manęs tyčiojosi kiti klasiokai. Nemokėjau atsikirsti, pasakyti naglesnio žodžio. Kai eidavau į mokyklą vis artėjant prie jos man darėsi bloga, buvo didelė kančia. Laukdavau savaitgalio kaip didžiausios šventės. Vis dėl to sugebėjau paeiti į mokyklą tik tris mėnesius. Kas nutiko man? tuoj Jums papasakosiu..

Pirmasis savęs žalojimo vaistais kartas. Buvo savaitgalis šeštadienio vakaras, 22 valanda. Kalbėdamas su drauge padariau to ko nesitikėjau. Pasiėmiau vaistų buteliuką, išsiėmiau po vieną tabletę ir mąstydamas ir sakydamas sau, kad taip bus geriau ir lengviau, kai nebūsiu šioje žemėje. Tablečių išgėriau daugiau nei dešimt. Dar sugebėjau parašyti

tēvams raštelį kurį jie perskaitė ir iškviatė greitąją pagalbą. Mane išvežė į klinikas ir paguldė į psichiatrijos skyrių, gydė mėnesį laiko.

Šis įvykis vyko 2015 metais

Ten gydžiausi ilgai su daktarų viltimi, kad viskas nepasikartos, kad vėl man neužplauks toks noras nusižudyti. Grįžęs namo gėriau vaistus nuo ligos kurią diagnozavo neurologai ir nuo depresijos, kurios jau nebeslėpiau. Grįždavau namo su didele kančia. O kodėl taip buvo? ***Pasakymas paprastas nekenčiau savęs, kam aš toks reikalingas, su manimi yra didelė kančia.*** Teko daug iškęsti man kai buvo tik penkiolika metų. Po įvykio ėjau pas psichiatrą vėl ir vėl.. nežinau kiek kartų... Iki 18 metų psichiatrijos skyriuje gulėjau 6 kartus, bei 2 kartus vaikų ligų skyriuje, dėl apsinuodijimo vaistais. Kaltas buvau tik aš. Kaltinti nieko nereikia, aš palūždavau vis ir vis, ir dar kartą. Gulint ligoninėje turėjau mokytis, gerai, kad mane lankydavo tėvai.